

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Tomasz Kaszyca

Ławnicy: Irena Mączka, Maria Sękowska

Protokolant: Agata Herman

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Strzelinie Tomasza Słowika

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017r sprawy:

K. T., syna E. i T. z domu I., urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że

I. w okresie od maja 2016 do września 2016r. w miejscowości W., działając wbrew przepisom ustawy, uprawiał 10 sztuk krzewów konopi innych niż włókniste, tj. uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, z których do dnia 23 października 2016r. w miejscowości D., wbrew przepisom ustawy, poprzez suszenie oraz rozdzielanie części wysuszonych roślin, wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 1.593,21 g,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk,

II. w dniu 17 listopada 2016r. na trasie B. – D. w rejonie (...), będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, kierował po drodze publicznej ciągnikiem marki N. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a§1 kk,

III. w dniu 17 listopada 2016r. pomiędzy miejscowościami D. – B., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 7,71 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

I. uznaje oskarżonego K. T. za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. I. i III. części wstępnej czynów, przyjmując, iż czyny te stanowią jedno przestępstwo polegające na tym, iż oskarżony w okresie od maja 2016 do września 2016r. w miejscowości W., działając wbrew przepisom ustawy, uprawiał 10 sztuk krzewów konopi innych niż włókniste, tj. uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, z których do dnia 23 października 2016r. w miejscowości D., wbrew przepisom ustawy, poprzez suszenie oraz rozdzielanie części wysuszonych roślin, wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze nie mniejszej niż 1.507,86 g, tj. czynu z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk przy zastosowaniu art. 60§1 i §2, §6 pkt. 2 i §7 kk i art. 43a§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

oraz orzeka świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

II. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów ujętych w wykazie na k. 291-295 pod poz. 1-18, na k. 297-298 pod poz. 1-3, na k. 300-302 pod poz. 1-6;

III. uznaje oskarżonego K. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II. części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, zaliczając na jego poczet, na podstawie art. 63§4 kk okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 listopada 2016 r.;

V. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 85§1 i 2 kk wymierzone powyżej kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat próby i w tym okresie na podstawie art. 73§1 kk oddaje go pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 72§1 pkt. 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających;

IX. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w przypadku zarządzenia jej wykonania, zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 17 i 18 listopada 2016r.;

X. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 180zł.

Irena Mączka Tomasz Kaszyca Maria Sękowska

Sygn. akt III K 95/17

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego i Prokuratury Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Sąd w punkcie I części dyspozytywnej wyroku z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt III K 95/17 uznał oskarżonego K. T. winnym tego, iż

w okresie od maja 2016 r. do września 2016 r. w miejscowości W., działając wbrew przepisom ustawy, uprawiał 10 sztuk krzewów konopi innych niż włókniste, tj. uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, z których do dnia 23 października 2016 r.

w miejscowości D., wbrew przepisom ustawy, poprzez suszenie oraz rozdzielanie części wysuszonych roślin wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze nie mniejszej niż 1.507,86 g, tj. czynu z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 2, § 6 pkt. 2 i § 7 k.k. i art. 43a § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz orzekł świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku Sąd uznał oskarżonego K. T. za winnego tego, iż w dniu 17 listopada 2016 r. na trasie B. – D. w rejonie (...) będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste kierował po drodze publicznej ciągnikiem marki N. (...) o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz.U.

z 2005 r., nr 179, poz. 1485) o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej u.o.p.n.) odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy uprawia mak, z wyjątkiem maku niskomorfinowego, konopie, z wyjątkiem konopi włóknistych lub krzew koki. Typem kwalifikowanym ww. przestępstwa przewidującego surowszą karę jest sytuacja, gdy przedmiotem czynu określonego w § 1 przywołanego artykułu jest uprawa mogąca dostarczyć znacznej ilości maku (z wyjątkiem maku niskomorfinowego), konopi (z wyjątkiem konopi włóknistych) lub krzewów koki.

W doktrynie wskazuje się, iż uprawa jest to cykl zabiegów od zasiewu lub zasadzenia rośliny do momentu zbioru bez względu na powierzchnię uprawy (vide: Komentarz do art. 63 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Srogosz, 2008, wyd. 2, Legalis).

Przepis art. 53 ust. 2 u.o.p.n. penalizuje zachowanie polegające na wytwarzaniu, przetwarzaniu albo przerabianiu znacznych środków odurzających lub substancji psychotropowych albo przetwarzaniu słomy makowej lub popełnienie ww. czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Wytwarzaniem są dopiero takie dalsze czynności podejmowane po uprawie lub zbiorze, za pomocą których otrzymuje się gotowy środek odurzający, zdatny do użycia, a więc określony preparat danej rośliny, np. susz konopi (vide: postanowienie SN z dnia 8 marca 2005 r., IV KK 14/05, OSNKW 2005, Nr 4, poz. 37).

W toku postępowania ustalono bezspornie na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i opinii

z zakresu fizykochemii, iż oskarżony K. T. w okresie od maja do września 2016 r. zasadził nasiona krzewów konopi innych niż włókniste do doniczek, a następnie przesadził je na polanę w miejscowości W., gdzie podlewał je, a następnie suszył i rozdzielał części wysuszonych konopi. Zachowanie oskarżonego wyczerpało zatem znamiona czynności wykonawczej polegającej na uprawie i wytwarzaniu konopi innych niż włókniste w myśl treści przepisów art. 53 i 63 u.o.p.n.

Sąd nie miał również wątpliwości, iż zatrzymana z związku

z działaniami oskarżonego ilość konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 1507.86 g stanowi znaczną ilość w rozumieniu przepisów art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 u.o.p.n.

W ugruntowanym orzecznictwie wskazuje się zaś, że „znaczna ilość”

w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to taka ilość środków odurzających, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (vide: np. postanowienie SN Izba Karna z dnia 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, Legalis nr 169905; postanowienie SN Izba Karna z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. V KK 19/17, Legalis nr 1580554 wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 79/151245751, Legalis nr 1245751). Pojęcie to podlega zatem ocenie w aspekcie ilości możliwych do uzyskania porcji do jednorazowego zażycia przy uwzględnieniu wagi i rodzaju środka. W niniejszej sprawie biegły z zakresu fizykochemii w sporządzonej przez siebie opinii jednoznacznie wskazał, iż liczba ponad 1500 g ziela konopi innych niż włókniste stanowi około 15000 najmniejszych porcji handlowych, dlatego bez wątplenia wyczerpuje ona znamiona „znacznej ilości”.

Zgodnie z art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Dla przyjęcia, iż zachodzi zbieg kumulatywny przepisów ustawy, miarodajnym jest stwierdzenie w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż zachowanie sprawcy jest zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli i to niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Sprawca, który w warunkach z art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, nie realizuje znamion wielu przestępstw, lecz popełnia jeden czyn odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Utworzony w ten sposób "nowy" typ przestępstwa zagrożony jest karą, której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę (vide: Sąd Apelacyjny w Katowicach

w wyroku z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II AKa 563, KZS 2013/10/63).

W tym miejscu wskazać również należy, iż Sąd uznał, iż zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia czyn opisany w punkcie III. części wstępnej wyroku i zakwalifikowany z art. 62 ust. 1 ust. u.o.p.n. stanowi jedno przestępstwo z przypisanym oskarżonemu czynem zakwalifikowanym z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 u.o.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wskazać bowiem należy, iż posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się z przestępstwami określonymi

w m.in. z art. 53 u.o.p.n., nie podlega odrębnemu ukaraniu (pozorny zbieg przestępstw). Nie można bowiem np. przewozić lub udzielić środka odurzającego, którego się nie posiadało (czyn współukarany uprzedni). Natomiast konsekwencją wytworzenia środka odurzającego jest jego posiadanie (czyn współukarany następczy). Posiadanie należy traktować jako współukarane, gdy z przestępstwem głównym łączy je bliskość czasowa i więź sytuacyjna. Rozerwanie tej więzi powoduje, że zachodzi realny zbieg przestępstw (vide: A. Marek, Prawo, s. 222). Konsekwencją przyjęcia powyższego założenia była również modyfikacja opisanej w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku ilości uprawianego i wytworzonego przez oskarżonego K. T. środka odurzającego w postaci konopi innych niż włókniste i określenia jego wagi na 1507,86 g – stanowiącej sumę ilości suszu roślinnego zabezpieczonego w dniu 23 października 2016 r.

w W., tj. 1500,15 g, a więc już suchego materiału stanowiącego pełnowartościowy produkt, w momencie zatrzymania było jeszcze mokre, stąd wyższa waga (vide: opinia biegłego z zakresu fizykochemii - k. 23) oraz tego wyrzuconego przez oskarżonego przed jego zatrzymaniem w dniu 17 listopada 2016 r. w ilości 7,71 g (vide: protokół użycia wagi – k. 44).

Sąd uznał również, iż swoim zachowaniem oskarżony K. T. wypełnił znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. Zgodnie z treścią przywołanego artykułu penalizowane jest zachowanie sprawcy, który znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych K. T. w momencie kierowania po drodze publicznej ciągnika marki N. (...) był pod wpływem środka odurzającego w postaci 4,61 ng/ml $\Delta^9,11$ -tetrahydrokannabinolu, stanowiącego wynik zażycia produktów zawierających konopie inne niż włókniste bądź produkty jej przetworzenia. Środek ten znajduje się w grupie I-N wykazu środków odurzających stanowiącym załącznik do u.o.p.n. i mając na uwadze jego właściwości oraz ilość zażytego środka miał wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem.

Przy ocenie zachowania oskarżonego Sąd nie doszukał się okoliczności wyłączających bezprawność czynu lub winę oskarżonego. K. T. jest osobą dorosłą i poczytalną, świadomą konsekwencji swoich zachowań, a karalność przypisanych mu czynów jest powszechnie znana.

W ocenie Sądu w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku istnieją podstawy do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Stosownie do treści art. 60 § 2 k.k. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Należy uznać, że Sąd

ma możliwość w takim przypadku zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary opierając się na sumie okoliczności zachodzących w sprawie, jeśli tylko łącznie spełniają one warunki wymienione w ustawie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, przede wszystkim co do uznania wypadku za "szczególnie uzasadniony" oraz co do uznania grożącej kary za "niewspółmiernie surową". Chodzi tu

o niewspółmierność kary do tej, którą należałoby wymierzyć, uwzględniając stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Ta niewspółmierność powinna być widoczna, choć nie musi być rażąca. O zastosowaniu w takim przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko popełnionego czynu, ale także osoby sprawcy, i analiza, które - z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie - pozwalają dopiero na ocenę, czy orzeczenie kary współmiernej jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni rolę kary sprawiedliwej.

Wyrażone przez oskarżonego na rozprawie głównej skrucha i żal

w ocenie Sądu nie były obliczone jedynie na uzyskanie niższego wymiaru kary, a były szczera i spontaniczną reakcją człowieka, który znalazł się

w sytuacji będącej konsekwencją zachowań, których skutki nie do końca przewidział – choć oczywiście powinien. Wskazać także należy, iż w toku postępowania nie wykazano, aby wytworzone przez oskarżonego środki odurzające – niezależnie od ich znacznej ilości - służyły komukolwiek innemu niż jemu samemu. Stąd mając na uwadze powyższe oraz właściwości osobiste oskarżonego, w szczególności to, że nie był nigdy wcześniej karany, w środowisku ma pozytywną opinię oraz prowadzi ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe, Sąd zadecydował o nadzwyczajnym złagodzeniu kary za czyn przypisany w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku. Ponadto należy dostrzec, iż oskarżony składając swe pierwsze wyjaśnienia sam się obciążył w zakresie postawionego mu później zarzutu zbrodni, a także dobrowolnie wskazał miejsce uprawy. Tak więc niejako sam doprowadził do wymierzenia mu sprawiedliwości, także i ta okoliczność wpłynęła na nadzwyczajne złagodzenie mu tej kary.

W tym zakresie wymierzając karę pozbawienia wolności oraz świadczenie pieniężne Sąd miał na względzie, iż „odwołując się do treści art. 38 § 1 k.k. uznać trzeba, że stosując nadzwyczajne złagodzenie kary sąd zobligowany jest do odrębnego obniżenia każdej z kar, a więc na gruncie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii do orzeczenia poniżej ustawowych granic zarówno kary grzywny, jak i kary pozbawienia wolności. Powyższy wniosek jawi się jako jednoznaczny

w świetle zawartego w art. 38 § 1 k.k. ustawowego sformułowania - "obniżenie albo obostrzenie odnosi się do każdej z tych kar". W § 2 art. 38 k.k. ustawodawca określił granice kar obostrzonych, a w § 3 sposób nadzwyczajnego obniżenia kary w wypadku kary 25 lat pozbawienia wolności i kary dożywotniego pozbawienia wolności. Ustawodawca nie wprowadził natomiast szczególnych zasad nadzwyczajnego obniżenia kar wymienionych w art. 32 pkt 1-3 k.k., to zaś oznacza, iż w wypadku gdy ustawowe zagrożenie obejmuje więcej niż jedną z kar wymienionych w art. 32 pkt 1-3 k.k. konieczne jest sięgnięcie do reguł nadzwyczajnego łagodzenia kar, ujętych w przepisie art. 60 § 6 i 7 k.k. Wyprowadzony z zawartego w art. 38 § 1 k.k. sformułowania "każdej z tych kar", wniosek o ich odrębności, w konsekwencji nakazuje w stosunku do kary pozbawienia wolności stosowanie reguł nadzwyczajnego złagodzenia zawartych w treści art. 60 § 6 pkt 2 k.k., a w zakresie orzeczenia grzywny, reguł ujętych w art. 60 § 7 k.k. W omawianej sytuacji kara grzywny winna zostać zatem nadzwyczajnie złagodzona na zasadach określonych w art. 60 § 7 k.k., co prowadzi do odstąpienia od orzeczenia grzywny, a orzeczenia środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3, 7 i 8 k.k., środka kompensacyjnego lub przepadku." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lipca 2016 r., II AKa 223/16).

Sąd wymierzając oskarżonemu K. T. odpowiednio:

a) za czyn z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 u.o.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – karę 1 roku pozbawienia wolności oraz świadczenie pieniężne

w wysokości 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

b) za czyn z art. 178a § 1 k.k. – karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

uwzględnił wskazania wynikające z art. 53 § 1 k.k. i miał na uwadze, aby z jednej strony orzeczone kary efektywnie spełniły związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony - aby były one karami zindywidualizowanymi, to jest takimi, które w odniesieniu do konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny będą zgodne z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w cyt. art. 53 k.k. Kara winna stanowić sprawiedliwosciową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiar winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego - ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k. Przy orzekaniu w zakresie kar Sąd ma powinność uwzględniania również tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa. Sąd wymierzył oskarżonemu karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy sprawcy.

Sąd miał również na uwadze, że przestępstwa przypisane oskarżonemu naruszają przedmiot ochrony w postaci zdrowia społecznego (publicznego) i są społecznie szkodliwe w stopniu znacznym, a nagminność takich czynów stwarza wciąż rosnące zagrożenie dla ludzkiego zdrowia. Zagrożenie takie jest tym większe, gdy osoby będące pod wpływem środków odurzających lekkomyślnie decydują się na kierowanie w tym stanie pojazdami mechanicznymi, czym godzą w bezpieczeństwo w komunikacji.

W niniejszej sprawie Sąd, bacząc, aby wymierzone kary były współmierne do winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, wziął pod uwagę, iż oskarżony w toku postępowania przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów, a także złożył w ich zakresie spontaniczne i wyczerpujące wyjaśnienia, w których opisał swoje działania podejmowane w związku z uprawą i wytwarzaniem środków zabronionych przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii. Oczywiście Sąd miał na względzie, iż oskarżony w toku drugiego przesłuchania (k. 189-190) przyznał się jedynie do posiadania środków zabronionych ustawą wskazując, iż do pozostałych zarzutów ustosunkuje się dopiero po zapoznaniu się z materiałami śledztwa, a ostateczne przyznanie się do wszystkich zarzucanych jemu czynów miało miejsce w toku postępowania przed Sądem. Tym niemniej podkreślenia wymaga fakt, iż oskarżony przesłuchiwany po raz pierwszy złożył obszernie wyjaśnienia znacznie wykraczające poza granice wyznaczone postawionym mu zarzutem.

W punkcie II. części dyspozytywnej wyroku Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 u.o.p.n. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów ujętych w wykazie na k. 291-295 pod poz. 1-18, na k. 297-298 pod poz. 1-3, na k. 300-302 pod poz. 1-6.

W punkcie III. i IV. części dyspozytywnej wyroku Sąd w związku z przypisaniem oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. orzekł odpowiednio wobec K. T. obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając na jego poczet na podstawie art. 63 § 4 k.k. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 listopada 2016 r., a na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w wysokości 5000zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd orzekając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obligatoryjny zresztą, ma świadomość uciążliwości dla oskarżonego tego środka, biorąc pod uwagę, iż jest rolnikiem. Nie mniej jednak wyłączenie z zakresu tego środka kierowanie traktorem, a więc de facto kategorii B prawa jazdy i T prawa jazdy (ciągnik z przyczepą), w sytuacji, gdy poruszał się nim popełniając przestępstwo z art. 178a§1 kk, byłoby rażącym i mającym wpływ na treść wyroku naruszeniem prawa materialnego – art. 42§2 kk.

Orzeczenie sądu w przedmiocie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, oparte na dyspozycji art. 42 § 2 k.k., ograniczone tylko do określonego rodzaju tych pojazdów, które nie obejmuje tego typu pojazdu, który sprawca przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu

w komunikacji prowadził, tylko pozornie czyni zadość nakazowi zawartemu w przedmiotowym przepisie. Wykładnia celowościowa, niezbędna dla prawidłowego ustalenia normatywnej zawartości art. 42 § 2 k.k. prowadzi do wniosku, że w zakresie orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych, w pierwszej kolejności, powinno wchodzić uprawnienie do prowadzenia pojazdu tego rodzaju, którym sprawca dopuścił się przestępstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r. III KK 437/06, OSNKW 2007/3/29, Prok.i Pr.-wkl. 2007/5/3, Biul.SN 2007/3/19).

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd wybierając zasadę łączenia kar uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne.

Z drugiej zaś strony zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary.

W wyroku z dnia 13 listopada 2003 r. Sąd Najwyższy stwierdził, iż całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. W wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. Sąd Najwyższy przyjął zaś, że im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary powinien uwzględniać zasadę absorpcji (Rw 628/75, OSNKW 1976/2/23). Z orzeczenia tego płynie wniosek, że im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu realnym, tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji. Należało też dodać, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (II AKa 154/01), iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wskazane okoliczności niewątpliwie przemawiają za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, iż zastosowanie zasady absorpcji jest autonomiczną decyzją Sądu wydającego wyrok karny i może wynikać jedynie ze „ścisłego” związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego poszczególne czyny skazanego. Wprawdzie oba przestępstwa nie są jednorodnjawowe, to jednak mają ścisły związek z uwagi na uprawę, a następnie „konsumpcję” ziela konopi. Oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw w krótkim odstępie czasu, a nadto waga popełnionego czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sposób zdecydowany dominuje nad przestępstwem z art. 178a§1 kk.

W punkcie VII. części dyspozytywnej wyroku Sąd, przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego K. T., na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem niego kary łącznej pozbawienia wolności na okres trzech lat próby i w tym okresie na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał go pod dozór kuratora sądowego. W ocenie Sądu brak jest przesłanek, aby przypuszczać, że umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym byłoby konieczne dla potrzeb prewencji indywidualnej i ogólnej. W tym konkretnym przypadku zasadne jest przekonanie, że już samo postępowanie i w szczególności zagrożenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla K. T. wystarczającą dolegliwością

i skutecznie posłuży osiągnięciu celów kary. Podkreślić należy, że kara bezwzględnej pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary. Sąd uznał, że mimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności kara ta – wespół z orzeczonymi środkami karnymi, kompensacyjnymi i obowiązkami - osiągnie wszelkie cele, w tym cel wychowawczy i zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Należy przy tym zauważyć, iż oskarżony uprawia 180 ha areалу, ma na utrzymaniu żonę i dziecko oraz posiada znaczne obciążenia finansowe. Umieszczenie go w Zakładzie Karnym spowodowałoby nieodwracalne skutki dla niego i jego rodziny nie tylko w najbliższej przyszłości, ale też na zawsze.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających.

W punkcie IX. części dyspozytywnej wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w przypadku zarządzenie jej wykonania, zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 17 i 18 listopada 2016 r.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania, w tym na podstawie art. 2 pkt 3 w zw. z art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 180 zł uznając, iż jego dochody, sytuacja majątkowa, a także warunki osobiste i rodzinne nie sprzeciwiają się takiemu rozstrzygnięciu.